

— Тази релефна карта — продължи професорът, служейки си съ показалка — е огледало на атмосферата въ района на тукашната станция. На нея вие виждате различната плътност на въздуха и неговото движение нагоре-надолу, встрани и изобщо всичките му отклонения отъ отвесната равнина на картата и нагрѣната хоризонтална повърхнина на морето. Плътността и движението на въздуха сж отразени на картата непосредствено отъ самата атмосфера съ помощта на твърде сложна машинария. Ясно се различаватъ и атмосферните налѣгания. Налѣгането на лекия въздухъ е по-слабо отъ онова на тежкия. Въздушните течения съ слабо налѣгане ние наричаме циклони, а съ силно — антициклони. Изпъкналите течения на плътния тежкъ въздухъ сж антициклони, а котловините между тяхъ — това сж циклони. Когато двата вида течения се сблъскатъ силно, имаме вихрушки и бури. Ако при сблъскането надделѣе плътниятъ въздухъ, движението взема насока, каквато иматъ стрелките на часовника. Надделѣе ли лекиятъ въздухъ, насоката е обратна. Въ първия случай имаме антициклонъ, а въ втория — циклонъ. Циклоните по нашите мѣста се пораждатъ значително по-западно и по-южно оттукъ, въ пространството между Англия и Исландия. Оттамъ тѣ се ширятъ надъ цѣла Европа. Екваторътъ е огнище на топлия въздухъ. Тамъ господствуватъ южните вѣтрове, наречени пасати. Като минаватъ къмъ тропика, тѣ се срѣщатъ съ северни студени течения; но най-силното сблъскване между двете течения става въ областите на полярния въздухъ, между 45° и 70° северна ширина. Тукъ циклоните сж най-чести и най-силни. Къмъ полюса тяхната сила вече отслабва. Тамъ е царството на антициклоните и вѣчните ледени планини.

— Северниятъ полюсъ отдавна занимава учените. Много експедиции сж предприемани за неговото изследване, но ледените планини и мъчно поносимиятъ мразъ